

Μάθημα: Νέα Ελληνική Λογοτεχνία
Τάξη: Α΄ Ημερήσιου ΓΕΛ
Ενότητα: «Τα φύλα στη Λογοτεχνία»

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ (1866-1943)

Ιδού ο νυμφίος έρχεται...(απόσπασμα)

... Φύγανε κι ήρθανε στην Αθήνα.

Τρεις μήνες είχε πια η Ταρσίτσα στο σπίτι του παπά.

— Δεν είναι αυτή η Αθήνα που 'ξερα μια φορά! Έλεγε στην ψυχοκόρη¹ της συχνά, την ώρα που πηγαίνανε να κοιμηθούνε. Όλα αλλάζανε. Και τόπος και ανθρώποι. Χάλασε ο κόσμος!

Κι αλήθεια είχε αλλάξει η Αθήνα. Κανένας δε γύριζε να κοιτάξει την Ταρσίτσα, ούτε στο σπίτι, απ' τους φίλους που ερχόντουσαν τις χρονιάρες μέρες να χαιρετήσουνε τον παπά, ούτε στο παράθυρο, ούτε στο δρόμο. Όπου καμιά παρδαλή, όπου καμιά ξεμυαλισμένη, όπου καμιά φτιασιδού, εκεί πέφτανε τα μάτια των αντρών. Κανένας δε γύριζε να κοιτάξει τις κοπέλες. Η φρονιμάδα κι η νοικοκυροσύνη δεν είχανε πια πέραση, όπως στον παλιό καιρό.

Όμως η Ταρσίτσα είχε κι ένα παράπονο με τον παπά. Ποτές δε φρόντισε κι αυτός σαν καλός συγγενής για την αποκατάστασή της. Ποτές δεν κούνησε το χέρι του. Είναι άλλοι που σκοτώνονται ν' αποκαταστήσουν τις ανιψάδες τους, τις κουνιάδες τους, τις ξαδέρφες τους, τις πιο μακρινές τους συγγενίδισσες. Αυτός, μ' όλες του τις γνωριμίες, μ' όλη την υπόληψη που είχε στην ενορία, με όλα τα μέσα του τίποτε δεν έκανε.

Ένα βράδυ, που καθόντουσαν μόνοι στο τραπέζι, ύστερ' από το φαγί — η παπαδιά και τα παιδιά είχανε πάει να κοιμηθούνε — η Ταρσίτσα δε βάσταξε πια. Άνοιξε το στόμα της.

— Αν ήθελες εσύ, παπά, θα ήμουνα αλλιώςτικα σήμερα. Θα ήμουνα κι εγώ σπίτι μου...

Ο παπάς ρούφηξε την τσιγάρα του, μια τσιγάρα χοντρή σαν το μεγάλο του δάχτυλο, έπαιξε το κομπολόγι του μια και δυο φορές στη φούχτα του και της είπε, χαμογελώντας:

— Ακόμα δεν την έβγαλες, ευλογημένη, αυτή την ιδέα από το μυαλό σου; Ακόμα τη συλλογίζεσαι την παντρεία; Μπα! που να 'χεις την ευχή του Θεού.

Η Ταρσίτσα πειράχτηκε ως τα κατάβαθα της καρδιάς της.

— Και γιατί να τήνε βγάλω, παπά; Είναι καμιά αμαρτία, μαθές; Το χρέος κάθε τίμιας γυναίκας είναι να 'ρθει στον κόσμο, να κάνει το θέλημα του Θεού, ν' αναστήσει παιδιά στη Χριστιανοσύνη με τη δόξα του Κυρίου.

— Καλά και άγια είναι όλ' αυτά, Ταρσίτσα μου, είπε πάλι ο παπάς· μα κάθε πράμα στον καιρό του κι ο κολιός τον Αύγουστο, που λέει κι η παροιμία. Γεράσαμε, ξαδέρφισσα, δεν το κατάλαβες;

---

¹θετή κόρη

— Αυτά είναι λόγια, παπά μου, είπε κουνώντας το κεφάλι της η Ταρσίτσα. «Προφάσεις εν αμαρτίαις», που λέει το χαρτί. Εγώ δεν είπα μαθές πως είμαι καμιά κοπέλα, δεν είπα να πάρω κανένα παλικάρουδι. Όμως είναι κι άνθρωποι μισοκαιρίτες², που γυρεύουνε να βρούνε μια νοικοκυρά, με μεστωμένα μυαλά, μια τίμια κι άξια γυναίκα, να 'χουνε σίγουρο το κεφάλι τους. Εδώ καν και καν παντρευτήκανε. Μα είχανε κι έναν προστάτη, θα πεις. Σα δεν έχει έναν προστάτη στον κόσμο η γυναίκα, το αδύνατο το μέρος, βλέπει — καλή ώρα! — τα καλά που είδε κι η Ταρσίτσα!

Τα χείλια της στάζανε φαρμάκι. Είχε γίνει χλωμή σα θειαφοκέρι απ' το κακό της. Ο παπάς άρχισε να τη βαριέται και χασμουρήθηκε δυνατά, κάνοντας το σημείο του Σταυρού με το ένα δάχτυλο μπροστά στα δύο τρία δόντια που του 'χανε απομείνει.

— Και τι καλό είδαν, ευλογημένη, κι αυτές που παντρευτήκανε; Πίκρες και βάσανα. Το κάτω κάτω της γραφής, πού να τον βρούμε το γαμπρό; Να ξύσομε τον τοίχο να τον φκιάξομε; Εδώ είναι κοπέλες σαν το κρύο νερό, που δε γυρίζει κανέναν να τις γυρέψει. Οι γαμπροί σήμερα θέλουνε χιλιάδες, πολλές χιλιάδες ...

— Τάζει ο κόσμος, παπά μου.

— Και σαν τάξομε, που θα βρούμε ύστερα να τις μετρήσομε;

Η Ταρσίτσα ζύγωσε την καρέκλα της στον παπά. Της φάνηκε πως ήτανε πιο ήμερος τώρα, πως ερχότανε στο κολάι³.

— Σαν έμπει ο γαμπρός στο σπίτι, είπε, σαν τον πονέσει η καρδιά του, όλα διορθώνονται. Δεν κοιτάει πια τις χιλιάδες!

Ο παπάς έμπηξε τα γέλια, χαϊδεύοντας στον ίδιο καιρό την Ταρσίτσα στις πλάτες.

— Γελάς, παπά μου;

— Αμ' τι να κάμω, ευλογημένη; Γελάω. Είναι να μη γελάσω; Κάλλια⁴ που γελάω εγώ, πάρα να γελάνε οι ξένοι. Καληνύχτα. Έχω και λειτουργία το πρωί και παρακαθίσαμε με τις κουβέντες. Καληνύχτα, ξαδέρφισσα, κι ο Θεός να σε φωτίσει να 'ρθεις στα λογικά σου.[...]

Διηγήματα μεγάλων Ελλήνων διηγηματογράφων, εκδ. οίκος Γεωργίου Παπαδημητρίου, 1951(α' έκδ. 1915)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α'

α1. Να αναφέρετε τα βασικά πρόσωπα της ιστορίας. **(6 μονάδες)**

α2. Να αναφέρετε τον τόπο στον οποίο διαδραματίζεται η σκηνή. **(4 μονάδες)**

α3. Να καταγράψετε τις αλλαγές που έχει επιφέρει ο χρόνος στη συμπεριφορά των ανθρώπων αυτού του τόπου. **(15 μονάδες)**

ΣΥΝΟΛΟ:25 ΜΟΝΑΔΕΣ

² μεσοκαιρίτες, μεσήλικες.

³ μπορούσε να ανταποκριθεί στη συζήτηση

⁴ καλύτερα

β'

β1. Να διατυπώσετε το παράπονο που έχει η Ταρσίτσα από τον παπά. **(10 μονάδες)**

β2. «-Και τι καλό..μετρήσομε;»: να σχολιάσετε τα λόγια του παπά. **(15 μονάδες)**

ΣΥΝΟΛΟ:25 ΜΟΝΑΔΕΣ